Грѣшьници есмы, но грѣха умаляюще пребѫдемъ.

"We Are Sinners, Yet We Shall Continue to Diminish Sin"

A Theological Essay on Repentance, Sanctification, and the Christian Life

- Frank Leo 劉宗唐 **משה הלוי** ***Φραγκίσκος Μωυσῆς Λευίτάκης***
משה לוין (לעווין)

PART I — "WE ARE SINNERS" (*Грѣшьници есмы*)

English

The first clause of our maxim — *Грѣшьници есмы*, "We are sinners" — constitutes a confession rather than a boast. It stands as the unflinching acknowledgment that those who bear the name of Christ do not thereby cease to be participants in the fallen condition of humanity. To be a Christian is not to have transcended the reality of sin; it is to have recognized its gravity, confessed its presence, and entered into a covenantal relationship with the One who alone can deliver us from it. The Christian does not stand above the non-Christian in moral status as though he were intrinsically better; rather, he stands before the same holy God as a beggar who has found bread and now directs others to it.

The Scriptures are relentlessly clear on this point. In the Old Testament, King Solomon declares at the dedication of the Temple: "For there is no man that sinneth not" (1 Kings 8:46). The Psalmist cries: "If thou, LORD, shouldest mark iniquities, O Lord, who shall stand?" (Psalm 130:3). The Prophet Isaiah confesses on behalf of all Israel: "All we like sheep have gone astray; we have turned every one to his own way" (Isaiah 53:6). And perhaps most devastating is the declaration of Ecclesiastes: "For there is not a just man upon earth, that doeth good, and sinneth not" (Ecclesiastes 7:20). These are not the confessions of pagans — they are the confessions of the covenant people of God, the very ones chosen and set apart.

Our Lord Jesus Christ Himself made this abundantly clear. When the Pharisees brought the woman caught in adultery before Him, He said: "He that is without sin among you, let him first cast a stone at her" (John 8:7). One by one, they departed, convicted by their own conscience. Jesus did not say "He that is without sin among the *pagans*" — He addressed the *religious leaders*, the most outwardly righteous men in Israel. When a certain ruler called Him "Good Teacher," Jesus responded: "Why callest thou me good?

none is good, save one, that is, God" (Luke 18:19) — not to deny His own divinity, but to press upon His hearer the truth that goodness belongs to God alone, and that no man dare claim it as his natural possession.

The Apostle Paul, writing to the Romans, constructs the most systematic case in all of Scripture for the universality of human sinfulness: "As it is written, There is none righteous, no, not one: there is none that understandeth, there is none that seeketh after God. They are all gone out of the way, they are together become unprofitable; there is none that doeth good, no, not one" (Romans 3:10–12). And lest any Christian imagine himself exempt, the Apostle John writes to *believers*: "If we say that we have no sin, we deceive ourselves, and the truth is not in us" (1 John 1:8).

Charles H. Spurgeon, the great Baptist preacher, taught that "sincere repentance is continual. Believers repent until their dying day. This dropping well is not intermittent." Spurgeon understood that the Christian's confession of sin is not a one-time event at the moment of conversion but a lifelong posture of the soul. The believer who thinks he has outgrown the need for repentance has, in that very thought, demonstrated his need for it.

Derek Prince, in his teaching on repentance and holiness, emphasized that while we are all called to repent, the ability to do so does not originate with us but is a direct work of God's grace. The Christian is not a self-made saint; he is a redeemed sinner who depends entirely on the mercy of God each day. This is precisely why Scripture commands continual confession and humility.

Fr. Josiah Trenham of the Orthodox tradition teaches that sin is "a violation of God's intention and will for the human race" and thus "a tragedy" — not merely a legal infraction but a rupture in the very fabric of what it means to be human. For the Orthodox, confession of sin is not degradation but the beginning of healing. The

Christian confesses not because he is worse than others, but because he has been given the eyes to see the wound and the faith to seek the Physician.

Bishop Robert Barron has observed that "sin awakens in us just by its very nature a sense of shame and self-consciousness." This is not unique to non-Christians. The baptized and the unbaptized alike experience the gravitational pull of sin. Bishop Barron quotes St. Ambrose: "It is required of a man to repent in body and soul, and to purify them both." Repentance, he insists, is the abandonment of sin — and this abandonment is a continuous act, not a completed event.

Jordan Peterson, from a psychological and philosophical perspective, has argued compellingly for what he calls the recognition of one's own capacity for evil. Drawing on biblical imagery, he insists that every human being must confront the reality that he carries within himself the potential for the very worst acts of human history. "You are not as good as you think you are," Peterson warns. This is consonant with the biblical teaching: the Christian does not claim moral superiority over the non-Christian. He claims only that he has met the One who is truly good and has submitted himself to that goodness.

Fr. Seraphim Aldea, the Coptic-Romanian Orthodox hermit-monk of Mull Monastery, teaches that genuine self-knowledge begins with the recognition of one's own sinfulness, and that this recognition is not a source of despair but the very doorway through which the grace of God enters the soul. The desert fathers whom he follows taught that the monk who sees his own sins is greater than the one who sees angels — for to see one's sins truly is already to stand in the light of God.

Ray Comfort, the evangelist, has taught extensively on the distinction between *true* and *false* conversion. In his teaching, he notes that "a Christian, every Christian, has a battle with the world, the flesh, and the devil." The Christian is not immune to sin; he is

engaged in warfare against it. The difference, Comfort says, is this: "He *falls* into sin, while the hypocrite, the false convert, *dives* into sin." This distinction is vital for our understanding: to be a Christian is not to be sinless, but to be engaged in the struggle against sin with the full awareness that one is indeed a sinner.

The *Commentary Critical and Explanatory on the Whole Bible* (1871) by Robert Jamieson, A. R. Fausset, and David Brown, commenting on Romans 3:23 ("For all have sinned, and come short of the glory of God"), notes that this universal declaration admits of no exception — Jew or Gentile, baptized or unbaptized, cleric or layperson. The Jamieson-Fausset-Brown commentary emphasizes that this is not a mere historical statement about past sins but a present-tense reality that continues to characterize the human condition even after justification, such that the believer must look continually to Christ for righteousness.

Matthew Henry, in his *Concise Commentary* on 1 John 3:3–10, writes: "The sons of God know that their Lord is of purer eyes than to allow any thing unholy and impure to dwell with him. It is the hope of hypocrites, not of the sons of God, that makes allowance for gratifying impure desires and lusts." Here is the crux: the true child of God confesses his sinfulness and wars against it; the hypocrite uses grace as a covering for continued indulgence.

N.T. Wright, the Anglican theologian and New Testament scholar, has articulated that holiness is "an aspect of who you already are in Christ Jesus the Lord," but he equally insists that "the Christian life is not one that operates on auto-pilot." Wright teaches that Paul "challenges the follower of Jesus to be a *certain kind* of person," one who is "genuinely a new way of life" that "looks different because it is different." The believer is indeed a sinner, but a sinner who has been incorporated into the death and resurrection of Christ and is therefore called to live differently.

Frank Turek, the apologist, has addressed the question of whether Christians can achieve sinless perfection. His answer is forthright: no. But he insists that "every single sin has a consequence," and that pursuing holiness still matters — not because perfection is attainable in this life, but because every step toward righteousness reflects the reality of the new life in Christ.

Voddie Baucham has preached with characteristic directness that "all the gospel requires is repentance and faith." He calls believers to genuine, ongoing repentance — not the superficial regret that leaves the heart unchanged, but the deep turning of the soul that produces visible fruit. For Baucham, the Christian who does not repent is a contradiction in terms.

Fr. Chad Ripperger, the Catholic exorcist and moral theologian, warns that habitual sin — particularly grave sin — opens the door not merely to moral decline but to spiritual bondage. He teaches that the spiritual life demands constant vigilance and that the pattern of habitual sin is precisely what the adversary seeks to establish in the life of the believer.

Alvin Plantinga, the Reformed philosopher, has contributed to this discussion indirectly through his free will defense: God, in granting free will, has permitted the possibility of sin, but this does not mean that sin is thereby approved or that its presence in the life of the believer is without consequence. The freedom that makes love possible is the same freedom that makes sin possible — and the Christian is called to exercise that freedom in the direction of holiness.

Dr. Michael S. Heiser, the late biblical scholar, taught that humanity was created in the *image of God* — a status of dignity and vocation — and that sin is the corruption of that image. The Christian confession "we are sinners" is therefore not a statement of despair

but a recognition that we have fallen short of our own design, and that only the One whose image we bear can restore us.

Pastor Stephen Tong, the great Indonesian Reformed evangelist, has rebuked clergy who "commit sin, but every week they come up and preach," calling this the height of spiritual dishonesty. Tong insists that the confession of sin must be genuine and that the minister of the gospel must be the first to acknowledge his own unworthiness before God.

Gary Hamrick has taught that "repentance is not a one-time act at salvation" but an ongoing discipline that "restores what sin disrupts and prepares the heart for God's mercy." This is the rhythm of the Christian life: confession, repentance, restoration — again and again, until the Lord calls us home.

Vlad Savchuk has preached with fire: "If you sin, run *to* God, not *from* God." The instinct of the sinner is to hide, as Adam hid in the Garden. But the instinct of the *redeemed* sinner is to return to the Father, knowing that "if we confess our sins, he is faithful and just to forgive us our sins, and to cleanse us from all unrighteousness" (1 John 1:9).

Fr. Lazarus El Antony, the Australian-born Coptic hermit-monk who lives in a cave at St. Anthony's Monastery in Egypt, embodies this truth in the most radical way possible: he left behind the entire world in order to devote himself to the ceaseless warfare against sin. His life testifies that the confession "we are sinners" is not a theoretical proposition but a lived reality that demands the total engagement of one's being.

Cliffe Knechtle, the open-air evangelist, has explained repentance and forgiveness by insisting that "true repentance isn't just about saying the words — it's about the change." For Knechtle, the Christian's identity as a sinner is not a license to remain in sin but the honest starting point from which transformation begins.

Pastor Loran Livingston of Central Church in Charlotte has thundered from the pulpit: "GOD STILL HATES SIN." He insists that "Scripture says we must repent of all sin. Submitting to God and repenting every day delivers us from sin." For Livingston, the confession "we are sinners" does not soften God's hatred of sin — it intensifies the urgency of our daily repentance.

Dr. Michael Brown, the Messianic Jewish scholar, has described what genuine repentance looks like: it is not mere verbal acknowledgment but a turning of the whole person — mind, heart, and will — from sin to God. True repentance, Brown teaches, produces visible change.

Fr. Mark Goring has taught with passion that the Christian who confesses his sins regularly in the Sacrament of Confession is not demonstrating weakness but spiritual maturity. The saints, he notes, confessed *more* frequently than ordinary believers — not because they sinned more, but because they saw their sins more clearly in the light of God's holiness.

J. Warner Wallace, the cold-case detective turned apologist, has drawn an analogy between criminal investigation and the examination of conscience: just as a detective must honestly assess the evidence, so the Christian must honestly assess the state of his own soul. Self-deception is the enemy of both truth and holiness.

John Lennox, the Oxford mathematician and Christian apologist, has observed that the biblical teaching on human sinfulness is not misanthropy but the most realistic assessment of the human condition ever articulated. To deny sin is to deny reality; to confess it is the first step toward life.

In summary, "we are sinners" is the shared confession of all Christians — East and West, Catholic and Protestant, Orthodox and Reformed. It does not elevate the Christian above the non-Christian. It places him on the same ground before the throne

of God, distinguished only by the fact that he has recognized his need and has cast himself upon the mercy of Christ.

Русинськый (Ruthenian)

Перша часть нашого выслову — *Грѣшьници есмы*, «Мы грѣшьници сме» — стоить яко сповѣдь, а не яко похвала. То єсть непоколебиме признанѣ того, же люде, котрі носять имя Хрістово, не перестали быти участниками впалого стану чоловѣчества. Быти хрістіанином не значить, же чоловѣк перевышив реалность грѣха; то значить, же чоловѣк позначив його тяжкость, сповѣдав його присутность і вступив до завѣтного одношенѣ з Єдиным, хто може нас од нього освободити. Хрістіанин не стоить выше над нехрістіанином в моралном статусѣ, яко бы він был з природы лѣпшый; він стоить перед тым самым святым Богом яко жебрак, котрый нашов хлѣб і указуе другым на нього.

Святе Письмо єсть ясне на тоту точку. В Старом Завѣтѣ цар Соломон говорить при посвященю Храму: «Бо нѣт чоловѣка, котрый не грѣшить» (1 Цар 8:46). Псалмопѣвець волає: «Коли бы Ты, Господи, слѣдив беззаконѣ, Господи, хто бы устояв?» (Псалом 130:3). Пророк Ісаія сповѣдать за цѣлый Ізраіль: «Всѣ мы яко овцѣ заблудили; каждый повернув ся на свою путь» (Ісаія 53:6). І може найстрашнѣйше єсть выреченѣ Єкклесіаста: «Бо нѣт праведного чоловѣка на земли, котрый бы чинив добро і не грѣшив» (Єкклесіаст 7:20). То суть не сповѣди поган — то суть сповѣди завѣтного народу Божого, тых самых выбраных і одлученых.

Наш Господь Ісус Хрістос сам зробив тото ясным. Коли фарісеї привели жену, зловлену в перелюбствѣ, перед Него, Він сказав: «Хто з вас без грѣха, нехай первый кинє камінь на ню» (Іоан 8:7). Єден по єдном одыйшли, обвинены своїм

сумлѣніем. Ісус не сказав «хто без грѣха межи *поганами*» — Він говорив до *религійных водителів*, найбарже зовнѣшне праведных мужів в Ізраілю.

Апостол Павел, пишучи Римляном, будуе найсістематичнѣйшый доказ в цѣлом Святом Письмѣ о універсалности чоловѣчой грѣшности: «Яко написано єсть: Нѣт праведного, ани єдного; нѣт такого, хто розумѣє, нѣт такого, хто шукає Бога. Всѣ зыйшли з путі, всѣ ся стали непотрѣбными; нѣт такого, хто чинить добро, нѣт ани єдного» (Рим 3:10–12). І жебы жаден хрістіанин не думав, же він єсть выключенѣ, апостол Іоан пише *вѣрным*: «Коли говориме, же грѣха не маме, сами ся обманюеме, і правда нѣт в нас» (1 Іоан 1:8).

Чарлз Г. Сперджон, великый баптістськый казатель, учив, же «покаянѣ щире єсть безперерывне. Вѣрнікы каются до дня своєй смерти. Тота капающа студня не єсть преривна.» Сперджон розумѣв, же хрістіанськое сповѣданѣ грѣха не єсть однократна подія при наверннню, але пожизненне положенѣ душі.

Дерек Прінц, в своїм ученю о покаянѣ і святости, підкреслював, же хоть всѣ сме поклікані до покаянѣ, здатность до того не походить з нас, але єсть прямым дѣлом Божой ласкы. Хрістіанин не єсть святый власною силою; він єсть выкупленый грѣшник, котрый зависить цѣлком од милосердѣ Божого каждого дня.

Отець Іосія Тренгем з православной традіціі учить, же грѣх єсть «нарушенѣ Божого замыслу і волѣ для чоловѣчого роду» і тому «трагедія». Для православных сповѣдь грѣха не єсть пониженѣ, але початок исцѣленѣ.

Єпіскоп Роберт Бэррон написав, же «грѣх пробуджає в нас уже самою своєю природою чутѣ сорому і самосвѣдомости.» Тото не єсть уникалне для нехрістіан. Покрещені і непокрещені однаково зажывають гравітаційне тяженѣ грѣха.

Йордан Пітерсон, з психологічного і філософічного погляду, пересвѣдчиво аргументовав за тото, що він называє признанѣм власної способности до зла.

Опираючи ся на біблійну образность, він настоює, же каждый чоловѣк мусить зустрѣтити реалность, же носить в собѣ потенціал для найгіршых актів чоловѣчой історіі. Тото єсть конзонантне з біблійным ученѣм: хрістіанин не претендуе на моралну вышшость над нехрістіанином.

Отець Серафим Алдея, правосл. монах-пустынник з монастыря на островѣ Мул, учить, же правдиве самопознанѣ починає ся з признанѣ власной грѣшности, і же тото признанѣ не єсть жерелом відчаю, але самою дверьмі, скрізь котрі ласка Божа входить до душі.

Рей Комфорт, євангеліст, учив розшырено о різници межи *правдивым* і *фалшивым* навернѣм. В своїм ученю він нотуе, же «хрістіанин, каждый хрістіанин, має борбу з свѣтом, тѣлом і дяволом.» Хрістіанин не єсть імунный до грѣха; він єсть запряженый в войну проти нього. Різниця, Комфорт говорить, єсть в тому: «Він *впадає* до грѣха, тогды коли ліцемѣр, фалшивый навернений, *скачє* до грѣха.»

В коментарѣ *Commentary Critical and Explanatory on the Whole Bible* (1871), Роберт Джеймісон, А. Р. Фоссет і Давід Браун, коментуючи Рим 3:23 («Бо всѣ согрѣшили і лишены суть славы Божой»), нотують, же тота універсална декларацiа не допускає жадного выключенѣ — ні Жида, ні Поганина, ні покрещеного, ні непокрещеного.

Мадю Генрі, в своїм *Concise Commentary* на 1 Іоан 3:3–10, пише: «Сынове Божі знають, же їх Господь має очі так чисті, же не допустить ніч нечистого і нечестивого перебывати з Ним. То єсть надія ліцемѣрів, а не сынів Божых, котра допускає потѣшанѣ нечистых бажань.»

Н.Т. Райт учив, же святость єсть «аспект того, хто ты вже єсь в Хрістѣ Ісусѣ Господѣ», але єднаково настоює, же «хрістіанськый живот не функціонуе на аўтопілотѣ.» Вѣрный єсть грѣшник, але грѣшник, котрый был включеный в смерть і воскресенѣ Хріста і тому єсть покліканый жити иначе.

Франк Турек, апологет, адресовав вопрос, ці хрістіанин може досягнути безгрѣшной совершенности. Його одповѣдь єсть пряма: нѣ. Але він настоює, же «каждый грѣх має послѣдствія» і же стремлѣнѣ до святости все має значенѣ.

Воді Бокем казав з характерістічною прямотою, же «все, що євангеліє вымагає, єсть покаянѣ і вѣра.» Він кличе вѣрных до правдивого, безперерывного покаянѣ — не поверхового жалю, котрый лишає сердце незмѣненым, але глубокого обертанѣ души, котре приносить видиме плоды.

Отець Хадь Ріпперґер, католіцькый екзорціст і моралный теолог, варуе, же привычный грѣх — звлаща тяжкый грѣх — отворяе двері не лем до моралного упаду, але до духовной неволї.

Алвін Плантінга, реформованый філософ, учив, же Бог, даючи свободну волю, допустив можливость грѣха, але тото не значить, же грѣх єсть тым ухвалюваный або же його присутность в животѣ вѣрного єсть без послѣдствій.

Доктор Міхаел С. Гайзер, покойный біблійськый вченый, учив, же чоловѣчество было створене в *образѣ Божом* — статус гідности і покликанѣ — і же грѣх єсть зіпсутѣ того образу.

Пастор Стефан Тонґ, великый індонезійськый реформованый євангеліст, покарав духовных, котрі «грѣшать, але каждый тыждень выступають і проповѣдуть», називаючи тото вершиною духовной нечестности.

Ґері Гемрік учив, же «покаянѣ не єсть однократный акт при спасенню», але безперерывна дісціпліна, котра «обнавляє тото, що грѣх нарушив, і приготовляє сердце для милосердя Божого.»

Влад Савчук казав з огнём: «Коли грѣшиш, бѣжи *до* Бога, а не *од* Бога.»

Отець Лазар Ел Антоній, австралійськый пустынник коптськый, котрый жиє в пещерѣ при Монастырю Св. Антонія в Єгіптѣ, втѣлює тоту правду найрадікалнѣйшым способом: він лишив за собою цѣлый свѣт, жебы ся посвятив безперерывній борбѣ проти грѣха.

Кліфф Кнехтле, євангеліст на отвореном воздусѣ, объяснив покаянѣ і прощенѣ, настоюючи, же «правдиве покаянѣ то не лем о словах — то о змѣнѣ.»

Пастор Лоран Лівінгстон з Централной Церкви в Шарлоттѣ гримѣв з казателнї: «БОГ ВСЕ ЩЕ НЕНАВИДИТЬ ГРѢХ.» Він настоює, же «Святе Письмо говорить, же мусиме каятися зо всѣх грѣхів. Підданѣ ся Богу і покаянѣ каждого дня освободжає нас од грѣха.»

Доктор Міхаел Браун, месіанськый юдейськый вченый, описав, як выглядає правдиве покаянѣ: то не єсть просте словесне признанѣ, але обертанѣ цѣлого чоловѣка — розуму, сердця і волї — од грѣха до Бога.

Отець Марк Ґорінг учив з огнём, же хрістіанин, котрый правилне сповѣдає свої грѣхы, не демонструє слабость, але духовну зрілость. Святі, він нотуе, сповѣдали ся *частѣйше* ніж звычайні вѣрнікы — не зато, же барже грѣшили, але зато, же яснѣйше видѣли свої грѣхы в свѣтлѣ Божой святости.

Дж. Варнер Валлас, детектив холодных случаїв і апологет, провів аналогію межи кримінальным розслѣдованѣм і іспытанѣм сумлѣнѣ: яко детектив мусить чесно оцѣнити доказы, так хрістіанин мусить чесно оцѣнити стан власной души.

Джон Леннокс, оксфордськый математик і хрістіанськый апологет, нотовав, же біблійне ученѣ о чоловѣчой грѣшности не єсть мізантропія, але найреалістичнѣйша оцѣнка чоловѣчого стану, яка коли-небудь была артикулована.

Зведенѣ: «Мы грѣшнікы сме» єсть спільна сповѣдь всѣх хрістіан — Востоку і Западу, католіків і протестантів, православных і реформованых. То не возвышає хрістіанина над нехрістіанином. То ставить його на тоту саму землю перед престолом Божым, одличеного лем тым, же він познав свою потребу і кинув ся на милосердѣ Хрістово.

中文

本格言之首句——*Грѣшьници есмы*,「我們是罪人」——乃是一種告白，而非誇口。此乃毫不退縮之承認：凡承受基督之名者，並未因此脫離人類墮落之處境。成為基督徒並非超越了罪的現實；乃是認識了罪的嚴重、承認了罪的臨在，並進入了與那唯一能拯救我們脫離罪的那一位之聖約關係。基督徒在道德地位上並不高於非基督徒，彷彿自身本質更為優越；他不過是站在同一位聖潔的上帝面前的乞丐，找到了餅，如今引導他人同來領取。

聖經在此點上極為清楚明瞭。在舊約中，所羅門王在聖殿奉獻時宣告：「世上沒有不犯罪的人」（列王紀上8:46）。詩人呼喊道：「主耶和華啊，你若究察罪孽，主啊，誰能站得住呢？」（詩篇130:3）。先知以賽亞代表全以色列認罪：「我們都如羊走迷，各人偏行己路」（以賽亞書53:6）。而最為震撼者，也許當屬傳道書之宣告：「時常行善而不犯罪的義人，世上實在沒有」（傳道書7:20）。這些並非異教徒的告白——乃是上帝聖約子民之告白，正是那些被揀選、被分別出來的人。

我們的主耶穌基督親自闡明了這一點。當法利賽人將那行淫時被捉的婦人帶到祂面前時，祂說：「你們中間誰是沒有罪的，誰就可以先拿石頭打她」（約翰福音8:7）。他們一個一個都走了，被自己的良心責備。耶穌並未說「異教徒中誰是沒有罪的」——祂是對宗教領袖說的，是對以色列中外表最公義的人說的。

使徒保羅寫信給羅馬人時，構建了聖經中關於人類普世罪性最有系統的論證：「就如經上所記：沒有義人，連一個也沒有。沒有明白的，沒有尋求神的。都是偏離正路，一同變為無用。沒有行善的，連一個也沒有」（羅馬書3:10–12）。而且，惟恐任何基督徒以為自己可以例外，

使徒約翰寫給信徒說:「我們若說自己無罪，便是自欺，真理不在我們心裡了」(約翰壹書1:8)。

司布真(Charles H. Spurgeon)，偉大的浸信會傳道人，教導說:「真誠的悔改是持續不斷的。信徒悔改直到臨終之日。這滴水之泉不是間斷的。」司布真深知，基督徒對罪的認告不是歸信時的一次性事件，而是靈魂終身的姿態。凡認為自己已經超越了悔改之需要的信徒，恰恰在那個思想中證明了他的需要。

葉光明(Derek Prince)在其關於悔改和聖潔的教導中強調，雖然我們都被呼召悔改，但悔改的能力並非出於我們，乃是上帝恩典的直接工作。基督徒不是自造的聖人;他是被贖回的罪人，每日完全倚靠上帝的憐憫。

約西亞·特倫漢神父(Fr. Josiah Trenham)，東正教傳統的教士，教導說罪是「對上帝對人類旨意和計劃的違反」，因此是「一場悲劇」——不僅是法律上的過犯，更是人之所以為人之本質的撕裂。對東正教而言，認罪不是羞辱，而是醫治的開端。

羅伯特·巴倫主教(Bishop Robert Barron)觀察到，「罪就其本質而言，在我們裡面喚起一種羞恥和自我意識。」這並非基督徒獨有的經驗。受洗者與未受洗者同樣感受到罪的引力。巴倫主教引用聖安博的話:「人須以身體與靈魂悔改，並潔淨二者。」

彼得森(Jordan Peterson)，從心理學和哲學的角度，令人信服地論證了他所謂的對自身作惡能力的承認。他借用聖經意象，堅持每一個人都必須面對這一現實:自己內在蘊含著人類歷史上最邪惡行為的潛能。這與聖經的教導一致:基督徒不宣稱自己在道德上高於非基督徒。

塞拉芬·阿爾迪亞神父(Fr. Seraphim Aldea)，居住在蘇格蘭穆爾島修道院的東正教隱修士，教導說真正的自我認識始於對自身罪性的承認，而這種承認不是絕望的來源，乃是上帝恩典進入靈魂的門戶。

雷·康福特(Ray Comfort)，佈道家，廣泛教導了真信與假信之間的區別。在他的教導中，他指出:「一個基督徒，每一個基督徒，都與世界、肉體和魔鬼爭戰。」基督徒對罪並非免疫;他

是在與罪交戰。康福特說，區別在於：「他是跌入罪中，而假冒偽善者、假信者，是跳入罪中。」

潔彌森-福塞特-布朗《聖經全書批判與釋義注釋》（1871年），評論羅馬書3:23（「因為世人都犯了罪，虧缺了神的榮耀」），指出這一普世性宣告不容任何例外——無論猶太人或外邦人、受洗者或未受洗者、神職人員或平信徒。

馬太·亨利（Matthew Henry）在其《簡明注釋》（Concise Commentary）中評論約翰壹書3:3–10時寫道：「上帝的兒女們知道，他們的主眼目清潔，不容任何不聖潔和不潔淨之物與祂同住。為滿足不潔慾望開脫的，是假冒偽善者的盼望，而非上帝兒女的盼望。」

賴特（N.T. Wright）教導說，聖潔是「你在基督耶穌裡已經所是的一個面向」，但同樣堅持「基督徒的生活不是在自動駕駛模式中運行的。」

特瑞克（Frank Turek），護教學者，回應了基督徒能否達到無罪完全的問題。他的回答直截了當：不能。但他堅持「每一個罪都有後果」，追求聖潔仍然至關重要。

包乾（Voddie Baucham）以其特有的直率宣講：「福音所要求的一切就是悔改和信心。」

查德·里珀格神父（Fr. Chad Ripperger），天主教驅魔師和道德神學家，警告說習慣性的罪——尤其是重罪——所打開的不僅是通向道德墮落的門，更是通向靈性捆綁的門。

普蘭丁格（Alvin Plantinga），改革宗哲學家，教導說上帝賜予自由意志，容許了犯罪的可能性，但這不意味著罪因此被認可。

海瑟爾博士（Dr. Michael S. Heiser），已故聖經學者，教導說人類被造於上帝的形象之中——一種尊嚴與使命的地位——而罪正是對那形象的敗壞。

唐崇榮牧師（Pastor Stephen Tong），偉大的印尼改革宗佈道家，斥責那些「犯了罪卻每週站上去講道」的教牧，稱此為靈性不誠實的頂峰。

蓋瑞·漢瑞克（Gary Hamrick）教導說：「悔改不是救恩時的一次性行為」，而是持續的操練，「恢復罪所破壞的，預備心靈迎接上帝的憐憫。」

弗拉德·薩夫丘克（Vlad Savchuk）以烈火般的熱情宣講：「若你犯了罪，跑向上帝，而非跑離上帝。」

拉撒路·厄爾安東尼神父（Fr. Lazarus El Antony），出生於澳洲的科普特隱修士，住在埃及聖安東尼修道院的洞穴中，以最激進的方式體現了這一真理：他捨棄了整個世界，以投身於對罪永不止息的爭戰。

克利夫·克奈赫特爾（Cliffe Knechtle），戶外佈道家，堅持「真正的悔改不僅僅是說出那些話——而是關乎改變。」

洛蘭·利文斯頓牧師（Pastor Loran Livingston）從夏洛特中央教會的講壇上雷鳴般宣告：「上帝仍然恨惡罪！」他堅持：「聖經說我們必須為一切的罪悔改。每日降服於上帝並悔改，使我們從罪中得釋放。」

邁克爾·布朗博士（Dr. Michael Brown），彌賽亞猶太學者，描述了真正悔改的樣貌：那不是單純的口頭承認，而是整個人——心思、心靈和意志——從罪轉向上帝的回轉。

馬克·戈林神父（Fr. Mark Goring）以熱情教導說，定期在告解聖事中認罪的基督徒，展示的不是軟弱而是靈性成熟。

華萊士（J. Warner Wallace），冷案偵探轉為護教家，在刑事偵查與良心省察之間做了類比。

藍諾斯（John Lennox），牛津數學家和基督教護教家，觀察到聖經關於人類罪性的教導不是厭世主義，而是有史以來最為真實的人類處境評估。

總結而言：「我們是罪人」乃是所有基督徒共同的告白——東方與西方、天主教與新教、東正教與改革宗。它不抬高基督徒於非基督徒之上。它將他置於上帝寶座前同一片土地上，唯一的區別在於他認識了自己的需要，並將自己投入基督的憐憫之中。

PART II — "YET WE SHALL CONTINUE TO DIMINISH SIN" (*Но грѣха умаляюще пребѫдемъ*)

English

If the first clause of our maxim — "We are sinners" — establishes the honest diagnosis, the second clause — *но грѣха умаляюще пребѫдемъ*, "yet we shall continue to diminish sin" — prescribes the treatment and the trajectory. It is not enough to confess oneself a sinner and remain there. The confession of sin is the beginning, not the terminus. The Christian life is a life of *repentance* — not of permanent residency in sin.

This is the great pastoral and theological distinction that must be drawn with precision: there is a difference between being *saved from sin* and being *saved while living in sin*. The first is the gospel; the second is a counterfeit. Christ came to save sinners — yes — but He came to save them *from* their sins, not *in* their sins. As the angel told Joseph: "Thou shalt call his name JESUS: for he shall save his people *from* their sins" (Matthew 1:21) — not "in their sins," but *from* them.

The Old Testament already taught this trajectory of diminishing sin. In the Mosaic Law, the entire sacrificial system was designed not to enable Israel to sin comfortably but to provide a means of atonement so that sin might be dealt with and the people restored to covenantal faithfulness. The Lord said through Ezekiel: "Cast away from you all your transgressions, whereby ye have transgressed; and make you a new heart and a new spirit: for why will ye die, O house of Israel?" (Ezekiel 18:31). God does not invite His people to remain in their transgressions; He commands them to cast those transgressions away. Through the prophet Isaiah, He pleads: "Wash you, make you clean; put away the evil of your doings from before mine eyes; cease to do evil; learn to do well" (Isaiah 1:16–17). This is progressive language — *cease* evil, *learn* good — a movement from sin toward righteousness.

The Psalms are filled with the cry of the penitent who desires not merely forgiveness but transformation: "Create in me a clean heart, O God; and renew a right spirit within me" (Psalm 51:10). David does not pray, "Forgive me so that I may continue as before." He prays for a *new heart*, a *right spirit* — the very language of inner transformation. The Proverbs teach: "The path of the just is as the shining light, that shineth more and more unto the perfect day" (Proverbs 4:18). The righteous person's path is one of *increasing* light — not static, not circular, but progressive.

Our Lord Jesus Christ preached repentance as the gateway to the Kingdom: "Repent: for the kingdom of heaven is at hand" (Matthew 4:17). But this repentance was not a mere emotional episode; it was a call to a radically new way of life. To the woman caught in adultery, after declining to condemn her, Jesus said: "Go, and sin no more" (John 8:11). He did not say, "Go, and sin a little less." He set the standard at perfection while knowing that the *trajectory* of obedience is what matters in the life of the disciple. To the man healed at the pool of Bethesda, He said: "Behold, thou art made whole: sin no more, lest a worse thing come unto thee" (John 5:14). The command is clear: healing from sin is not permission to return to sin.

In the Sermon on the Mount, Jesus raised the bar of righteousness to its highest: "Be ye therefore perfect, even as your Father which is in heaven is perfect" (Matthew 5:48). This is not a cruel demand for the unattainable but a call to an *orientation* — a life that aims at perfection, that strives daily to diminish the gap between what we are and what we are called to be. As N.T. Wright has written, Paul understood sanctification as "the learning in the present of the habits which anticipate the ultimate future." The Christian does not wait passively for perfection at the resurrection; he actively cultivates the virtues of the age to come in the present age.

The Apostle Paul addressed this issue directly and devastatingly in Romans 6:1–2: "What shall we say then? Shall we continue in sin, that grace may abound? God forbid.

How shall we, that are dead to sin, live any longer therein?" The Greek phrase *mē genoito* — "God forbid" or "may it never be" — is Paul's strongest expression of categorical rejection. The very idea that grace gives license to sin fills him with holy horror. He continues: "Know ye not, that so many of us as were baptized into Jesus Christ were baptized into his death? Therefore we are buried with him by baptism into death: that like as Christ was raised up from the dead by the glory of the Father, even so we also should walk in newness of life" (Romans 6:3–4). Baptism, for Paul, is not merely a ritual but a participation in the death and resurrection of Christ — and those who have died with Christ can no longer live as though they had not.

Paul goes further: "Let not sin therefore reign in your mortal body, that ye should obey it in the lusts thereof" (Romans 6:12). The verb "let not ... reign" implies that sin will attempt to reassert its dominion, but the believer has the power — through the Spirit — to resist. "For sin shall not have dominion over you: for ye are not under the law, but under grace" (Romans 6:14). The Jamieson-Fausset-Brown Commentary on this verse explains that "sin could not but have dominion over them" while they were under the law, but "now that they are 'under grace,' sin cannot but be dethroned." Grace does not permit sin; grace *dethrones* it.

In Romans 8:13, Paul writes: "For if ye live after the flesh, ye shall die: but if ye through the Spirit do mortify the deeds of the body, ye shall live." The word "mortify" — *thanatoute* — means literally to *put to death*. This is violent language. The Christian is called not to coexist peacefully with sin but to *execute* it. This is not a one-time event but a continuous activity: the present tense in the Greek indicates ongoing action.

The Apostle John writes with equal directness: "Whosoever is born of God doth not commit sin; for his seed remaineth in him: and he cannot sin, because he is born of God" (1 John 3:9). This does not mean the Christian never sins — John himself said "if we say that we have no sin, we deceive ourselves" (1 John 1:8). The apparent

contradiction is resolved by understanding that John is speaking of the *habitual practice* of sin. The one born of God does not make sin his way of life; he does not settle down comfortably in sin's domain. As Matthew Henry writes in his Concise Commentary: "The regenerate person cannot sin as he did before he was born of God, and as others do who are not born again. There is that light in his mind, which shows him the evil and malignity of sin. There is that bias upon his heart, which disposes him to loathe and hate sin. There is the spiritual principle that opposes sinful acts. And there is repentance for sin, if committed."

Ray Comfort has articulated this distinction with memorable clarity: "A Christian sins *against* his will, but the hypocrite, the false convert, makes provision for the flesh. If you've ever got up and said, 'It's Monday, today I'll sin,' then you are making provision for the flesh and you need to examine yourself and see if you are in the faith." Comfort quotes 2 Corinthians 13:5: "Examine yourselves, whether ye be in the faith." The genuine Christian, when he falls into sin, falls *against* his renewed nature; the false convert dives into sin *according to* his unchanged nature.

Charles H. Spurgeon taught that "no sin is greater than Christ's desire to forgive it," but he equally insisted that the forgiven person must then pursue holiness with all his strength. Spurgeon saw no contradiction between the freeness of grace and the imperative of sanctification. "Repentance," he said, "is not merely an emotion; it is a change of direction." The Christian who repents today and commits the same sin tomorrow without sorrow or struggle has not truly repented.

Derek Prince, in his sermon "Through Repentance to Faith," emphasized that repentance is the foundation upon which faith is built. Without genuine turning from sin, there can be no genuine turning to God. Prince taught that "far too little is said today about the need for repentance," and he warned that the moment God calls a person to

repent is "the most critical" moment of his life. To despise that call is to despise grace itself.

Fr. Josiah Trenham, reflecting the patristic tradition of the Orthodox Church, teaches that repentance — *metanoia* — is not merely feeling sorry but a transformation of the *nous*, the deepest faculty of human perception. True repentance, in the Orthodox understanding, is not episodic but constitutes the very shape of the Christian life from baptism to death. The believer does not graduate from repentance; he deepens into it.

Bishop Robert Barron has taught that the parable of the Prodigal Son (Luke 15:11–32) illustrates the journey from sin back to the Father — and that this journey requires not merely the recognition of one's misery but the active decision to rise and return. "I will arise and go to my father," the prodigal says — and in that arising is the whole of repentance. Barron emphasizes that the Father runs to meet the son, but the son must first *turn homeward*.

Fr. Cajetan Cuddy, O.P., a Dominican theologian of the Thomistic tradition, teaches that grace perfects nature — it does not destroy it, nor does it leave it unchanged. The grace of God, received in the sacraments and sustained through prayer and obedience, progressively transforms the believer from within, enabling him to resist sins that once held him captive. This is the Thomistic understanding of sanctification: grace builds upon nature, elevating and healing it.

John F. MacArthur has been one of the most vocal proponents of what is called "lordship salvation" — the teaching that genuine saving faith necessarily produces a changed life. MacArthur argues from Scripture that "Jesus' message liberated people from the bondage of their sin while it confronted and condemned hypocrisy." For MacArthur, the idea that one can accept Christ as Savior without submitting to Him as Lord is a dangerous distortion of the gospel. He teaches that "the one who claims to

know Christ but lives in habitual, unrepentant sin has no biblical basis for assurance of salvation." This is not salvation by works; it is the recognition that genuine faith produces genuine fruit — as our Lord said, "By their fruits ye shall know them" (Matthew 7:20).

Robby Gallaty, in his emphasis on discipleship, teaches that spiritual growth is not optional for the believer but essential. A disciple, he insists, is one who is "intentionally equipping believers with the Word of God through accountable relationships empowered by the Holy Spirit." Accountability in the fight against sin is not legalism; it is love.

Dr. John Bergsma, the Catholic biblical scholar and former Protestant pastor, teaches that the Scriptures present a unified vision of salvation that includes both justification and sanctification — both the forgiveness of sins and the transformation of the sinner. For Bergsma, the Bible cannot be read faithfully without recognizing that God's purpose in saving us is not merely to declare us righteous but to *make* us righteous.

Fr. Stephen De Young, in his verse-by-verse study of Romans on the *Whole Counsel of God* podcast, notes that in Romans 6, Paul makes clear that the baptized Christian has been united to Christ in His death — and therefore the old life of sin has been rendered null and void. The Torah, De Young observes, "included the whole sacrificial system for repentance" — repentance was always God's provision, and it always pointed toward transformation, not mere ritualistic absolution.

William Lane Craig, the analytic philosopher and theologian, has spoken of progressive sanctification as the process by which the believer, through cooperation with the Holy Spirit, grows in holiness over time. This is not automatic; it requires effort, discipline, and the exercise of the will — but it is empowered by grace, not achieved by mere human striving.

Dr. Chuck Missler, the late Bible teacher, often emphasized the importance of taking the Scriptures seriously in their totality — including the passages that call believers to holiness. Missler warned against the kind of "easy believism" that strips the gospel of its demands and produces Christians who are indistinguishable from the world.

Dr. Craig Keener, the prolific New Testament scholar, has written extensively on the ethical dimensions of Pauline theology, demonstrating that Paul never separates justification from its ethical implications. To be justified by faith is to be placed on a trajectory of sanctification — and to reject that trajectory is to call into question the genuineness of one's justification.

Dave Armstrong, the Catholic apologist, has argued from both Scripture and Tradition that the Christian life is inherently penitential — that is, it involves ongoing repentance, confession, and amendment of life. Armstrong insists that the Protestant/Catholic divide on this issue is narrower than often supposed: both traditions teach that genuine faith produces genuine change.

Daniel Maritz (DLM Christian Lifestyle) has taught that the Christian life is a "lifestyle" — not a momentary decision but a way of being in the world that is characterized by daily obedience, daily repentance, and daily growth in Christlikeness.

Dr. Karlo Broussard, the Catholic apologist, has explained that the Council of Trent's teaching on justification includes the understanding that the justified person is truly made righteous — not merely declared so — and that this inner transformation produces real change in the believer's moral life.

Fr. Chris Alar, the Marian Father known for his teaching on Divine Mercy, has emphasized that God's mercy is infinite and always available to the repentant sinner — but that mercy is not a license to sin. The very message of Divine Mercy, as revealed

through St. Faustina, includes the call: "Jesus, I trust in You" — trust that implies surrender, obedience, and the desire to sin no more.

Fr. Donald Calloway, whose own dramatic conversion from a life of severe sin and addiction to the priesthood testifies to the power of grace, has taught that repentance is not merely turning away from sin but turning *toward* Christ with the whole heart. His life is a living parable of the maxim: we are sinners, yet we shall continue to diminish sin.

Vlad Savchuk, in his passionate preaching on holiness, has declared that "Christians don't practice sin." He distinguishes between the occasional fall of the struggling believer and the deliberate, habitual indulgence of one who has never truly been transformed. Savchuk calls the Church to a "highway of holiness" — Isaiah's prophetic vision of a road on which the unclean shall not pass (Isaiah 35:8).

Fr. Chad Ripperger has warned that the spiritual life requires not only the avoidance of mortal sin but the active cultivation of virtue. Sin, he teaches, operates through habit — and the only antidote to sinful habit is the development of virtuous habit. This is consonant with the Aristotelian-Thomistic tradition in which virtue is understood not as a natural endowment but as a disposition acquired through repeated right action under grace.

Jordan Peterson, drawing on biblical narrative, has spoken of the human imperative to "pick up your cross" — a direct echo of Christ's command in Matthew 16:24. For Peterson, this means accepting the burden of one's own imperfection and then working — daily, heroically, sacrificially — to become better. While Peterson's framework is not strictly theological, his insistence on the moral imperative of self-improvement resonates profoundly with the Christian doctrine of sanctification.

Fr. Lazarus El Antony, the cave-dwelling hermit, embodies the second clause of our maxim in the most extreme form. His entire life is structured around the diminishment of

sin — through fasting, prayer, vigil, and the unceasing invocation of the Name of Jesus. In the desert tradition, the monk does not claim to be without sin; he claims only to be at war with it, and he expects that war to continue until death.

Dr. Leighton Flowers, the Provisionist theologian, has emphasized that God's grace is resistible — that is, the human will plays a real role in the process of sanctification. The Christian must choose, each day, to cooperate with the grace that has been given. This cooperation is not meritorious in itself but is the appropriate response of a redeemed creature to the love of its Redeemer.

Matt Mason (Lion of Fire Ministries) has preached on the necessity of spiritual warfare in the Christian life, insisting that the believer who does not actively resist sin will inevitably be overwhelmed by it. The Christian life is not a spectator sport; it is a battleground.

Nate Sala, the Christian apologist, has argued that the intellectual coherence of the Christian faith depends in part on its moral coherence — that is, a faith that does not produce changed lives is not credible to the watching world.

Dr. Tom Wadsworth has contributed to the understanding of the Christian life as a journey — not a destination already reached but a road to be walked with perseverance and hope.

Dr. Douglas Hamp has taught from the Hebrew Scriptures that God's design for humanity has always been progressive sanctification — from the Garden, through the Torah, to the New Covenant in Christ.

Kenny Burchard has taught on the integration of theological conviction and practical holiness, insisting that right doctrine must produce right living.

Charlie Kirk, the public intellectual, has argued for the importance of Christian virtue in the public square, insisting that the Christian faith makes claims on the *whole* of life — not merely the inner life of the soul but the outward conduct of the citizen.

G.C. Lewis Sr. has contributed to the conversation on Christian discipleship and the daily practice of repentance, emphasizing that the Christian life is one of incremental faithfulness.

Fr. Hans Jacobse, the Orthodox priest and public intellectual, has written on the intersection of Christian anthropology and moral theology, arguing that the Christian understanding of the human person demands an ethic of continuous transformation.

Rev. Deacon Professor Dr. Sherman Kuek OFS, the Malaysian Catholic theologian, has taught that "the genuity of repentance among Catholic folks" — when it is authentic — produces visible, lasting change. True repentance, Kuek insists, is not mere emotional catharsis but a turning of the whole person toward God.

Fr. Oleg Kovalenko and Priest Sergiy Faley, representatives of the Slavic Orthodox tradition, have taught that the liturgical life of the Church — with its cycles of fasting, confession, and communion — is designed to facilitate precisely this progressive diminishment of sin in the life of the believer. Every season of fasting is a call to deeper repentance; every confession is an opportunity for renewed commitment; every reception of the Eucharist is a strengthening for the ongoing battle.

Arlen Khachatourians has taught on the Armenian Christian tradition of penitential spirituality, in which the entire life of the believer is understood as a pilgrimage from sin toward God.

Rikhard Hartikainen has contributed insights from the Finnish perspective on Christian living, emphasizing the Lutheran and patristic understanding that sanctification, while distinct from justification, is inseparable from it.

Jessica Murray (Craft to Christ) has given personal testimony to the power of conversion — the movement from a life without Christ to a life in Christ — and has taught that this movement necessarily involves the progressive abandonment of sinful patterns and the cultivation of new, God-honoring habits.

Dr. Dojcin Zivadinovic has contributed to the scholarly understanding of sanctification from the perspective of biblical theology, arguing that the narrative arc of Scripture — from creation through fall, redemption, and consummation — is fundamentally a story of God's determination to reclaim and purify His people.

Fr. Vincent Lampert, the exorcist of the Archdiocese of Indianapolis, has taught that the spiritual battle against sin is real and that the devil seeks to keep believers enslaved to sinful habits. The remedy, Lampert insists, is not merely human effort but the power of prayer, the sacraments, and the authority of Christ.

Mark Batush has contributed to the conversation on Christian discipleship from the perspective of practical parish ministry, emphasizing that growth in holiness is not reserved for monks and mystics but is the calling of every baptized believer.

Fr. Carlos Martins, the Catholic apologist and relic evangelist, has taught that the lives of the saints demonstrate what is possible when grace is fully cooperated with — lives of extraordinary holiness that began with the confession "I am a sinner" and continued with the daily effort to diminish sin.

Msgr. Stephen Rossetti has contributed to the understanding of spiritual warfare and the priestly life, teaching that the minister of the gospel must himself be engaged in the battle against sin if he is to lead others in that battle.

Fr. Dan Reehil has taught on the reality of spiritual warfare in the modern world and the necessity of confession and repentance as weapons in that warfare.

David Diga Hernandez has preached on the power of the Holy Spirit to break the chains of sin and to produce genuine, lasting transformation in the life of the believer. For Hernandez, the Holy Spirit is not merely a theological concept but a living Person who actively works to diminish sin in the hearts of those who welcome His presence.

Fr. Leo Patalinghug (The Father Leo Show) has taught with warmth and practicality that holiness is not an abstract ideal but a daily reality that is lived out in the ordinary circumstances of life — in the kitchen, in the workplace, in the family.

Fr. Daniel Seo has contributed to the understanding of the Christian life from the perspective of Korean Catholic spirituality, in which the communal dimension of repentance and mutual encouragement in holiness plays a central role.

Dr. Thomas Madden, the Catholic historian, has written on the ways in which the Church's understanding of repentance and sanctification has developed over the centuries, always maintaining the core conviction that the Christian life is a journey toward God.

Father Sergiy Nezhbort, representing the Eastern Slavic Orthodox tradition, has taught that the Christian must "put off the old man" (Ephesians 4:22) and "put on the new man" (Ephesians 4:24) — and that this putting off and putting on is not a one-time event but the daily rhythm of the spiritual life.

Jeffery Poor has contributed to the discussion of Christian ethics and the practical dimensions of sanctification, insisting that theology must be lived and not merely believed.

Bro Dr Prem has taught on the integration of faith and practice in the Christian life, emphasizing that the confession of sin must be accompanied by the active pursuit of holiness.

Fr. Paul Truebenbach, Fr. Evdokym, and Fr. Moses McPherson, each in their pastoral contexts, have taught that the life of repentance is not a burden but a freedom — the freedom to grow ever closer to the God who made us and who calls us to Himself.

Josh McPherson has contributed to the conversation on Christian discipleship among younger believers, insisting that the call to holiness is not a relic of a bygone era but a present and urgent reality.

Bishop Manuel Acuña, whose ministry has included direct confrontation with the powers of darkness, has taught from experience that habitual sin makes the soul vulnerable to spiritual attack, and that the remedy is genuine, ongoing repentance and a life ordered toward holiness.

Fr. George Despodov, the Orthodox priest of the Greek tradition in Canada, has taught that the beauty of the Orthodox liturgy is designed to awaken the soul to repentance — for the beauty of God's house confronts the worshiper with the ugliness of sin and the possibility of transformation.

The Apostle Peter, in his second epistle, provides the definitive scriptural vision of progressive sanctification: "And beside this, giving all diligence, add to your faith virtue; and to virtue knowledge; and to knowledge temperance; and to temperance patience; and to patience godliness; and to godliness brotherly kindness; and to brotherly kindness charity. For if these things be in you, and abound, they make you that ye shall neither be barren nor unfruitful in the knowledge of our Lord Jesus Christ" (2 Peter 1:5–8). This is the ladder of sanctification — each rung building upon the last, each step diminishing the hold of sin and increasing the presence of Christlike character.

The Epistle to the Hebrews warns: "For if we sin wilfully after that we have received the knowledge of the truth, there remaineth no more sacrifice for sins, but a certain fearful looking for of judgment and fiery indignation, which shall devour the adversaries"

(Hebrews 10:26–27). This is not addressed to unbelievers but to those who have "received the knowledge of the truth" — that is, to Christians. The warning is clear: to sin willfully and habitually after conversion is not covered by grace; it is a rejection of grace.

The Apostle James writes: "Even so faith, if it hath not works, is dead, being alone" (James 2:17). And again: "Ye see then how that by works a man is justified, and not by faith only" (James 2:24). James does not contradict Paul; he complements him. Faith that does not produce the fruit of repentance and righteousness is not faith at all — it is self-deception.

The Christian, then, is called to a *life of repentance* — not merely to a *moment* of repentance. Each day is an opportunity to diminish sin, to grow in holiness, to become more like Christ. This is the meaning of *но грѣха умаляюще пребѫдемъ*: "yet we shall continue to diminish sin." Not perfectly, not instantly, not without failure — but persistently, doggedly, hopefully, by the grace of God and the power of the Holy Spirit.

Русинськый (Ruthenian)

Коли перша часть нашого выслову — «Мы грѣшьнікы сме» — установлює чесну діагнозу, друга часть — *но грѣха умаляюще пребѫдемъ*, «но будеме і далше умаляти грѣх» — предписуе лѣченѣ і направленѣ. Не досыть сповѣдати ся грѣшником і зостати так. Сповѣдь грѣха єсть початок, а не конець. Хрістіанськый живот єсть живот *покаянѣ* — а не тривалого перебыванѣ в грѣсѣ.

Тото єсть велике пасторалне і теологічне різенцѣ, котре мусить быти зроблене з точностю: єсть різниця межи тым, быти *спасеным од грѣха*, і тым, быти *спасеным жиючи в грѣсѣ*. Перше єсть євангеліє; друге єсть фалшификат. Хрістос пришов спасти грѣшніків — так — але пришов їх спасти *од* їх грѣхів, а не *в* їх грѣхах. Яко

ангел сказав Йосіфу: «Наречеш Єму имя Ісус, бо Він спасе люд свій *від* грѣхів їх» (Мт 1:21) — не «в грѣхах їх», але *від* них.

Старый Завѣт уже учив тоту траекторію умаляюючого грѣха. В Мойсеєвім Законѣ цілый жертвенный сістем был запроектованый не жебы Ізраіль грѣшив комфортне, але жебы забезпечити средство примирѣнѣ, жебы грѣх был розрїшеный і народ повернутый до завѣтной вѣрности. Господь сказав скрізь Єзекіїля: «Одкиньте од себе всі ваші беззаконія, котрыми сте грішили, і зробте собі нове серце і новый дух: бо чому бы сте мали умерти, доме Ізраілів?» (Єз 18:31). Бог не запрошує свій народ зостати в їх беззаконіях; Він приказує їм одкинути їх. Скрізь пророка Ісаію Він просить: «Умийте ся, очістїте ся; одложте зло ваших дїл од очій Моїх; перестаньте чинити зло; научте ся чинити добро» (Іс 1:16–17). Тото єсть прогресивна річ — *перестаньте* зло, *научте ся* добру — рух од грїха до праведности.

Нашь Господь Ісус Хрістос проповідав покаянїе яко вход до Царства: «Кайте ся, бо наближило ся Царство Небесне» (Мт 4:17). Але тото покаянїе не было просте чувственне збудженїе; то был клич до радікально нового способу живота. Женї, зловленій в перелюбствї, по тому як одмовив ся осудити ю, Ісус сказав: «Іди і не грїши більше» (Іоан 8:11). Він не сказав: «Іди і грїши менше.» Він поставив стандарт на совершенство, знаючи, же *траекторія* послушенства єсть тото, що має значенїе в животі учеників.

Апостол Павел адресовав тоту тему прямо і нищівно в Рим 6:1–2: «Що тогды скажеме? Маєме зостати в грїсі, жебы ласка ся умножила? Нікако! Як бы мы, котрі сме умерли грїху, жили в нём далше?» Ґрецька фраза *μὴ γένοιτο* — «нікако» — єсть найсильнїйше Павлово выраженїе категорічного одвергнутя. Сама ідея, же ласка дає дозвіл грїшити, наповнює його святым жахом. Далше пише: «Чи не знаєте, же всї мы, що сме ся покрестили в Хріста Ісуса, в Його смерть сме ся

покрестили? Тогды сме похоронені з Ним скрізь крещенїе в смерть, жебы яко Хрістос был воскрешеный з мертвых славою Отця, так і мы ходили в новости живота» (Рим 6:3–4).

Павел іде далше: «Нехай не царствує грїх в вашім смертелном тїлі, жебы сте його послухали в його бажанях» (Рим 6:12). В Рим 8:13 Павел пише: «Бо коли живете по тїлу, умрете; але коли Духом умертвлюєте дїла тїла, будете жити.» Слово «умертвлюєте» — *θανατοῦτε* — значить дослівно *убийте*. Тото єсть насилна рїч. Хрістіанин єсть покліканый не жити мирно з грїхом, але *выконати* його.

Апостол Іоан пише з рівною прямотою: «Каждый, хто ся народив з Бога, не чинить грїха; бо сїмя Його зостає в нём, і він не може грїшити, бо ся народив з Бога» (1 Іоан 3:9). Тото не значить, же хрістіанин ніколи не грїшить — Іоан сам сказав «коли говориме, же грїха не маєме, сами ся обманюєме» (1 Іоан 1:8). Позірна протирічність ся розрїшує розумїнїем, же Іоан говорить о *привычній практиці* грїха. Тот, хто ся народив з Бога, не чинить грїх своїм способом живота.

Мадю Генрі пише в своїм Комментарію: «Відроджена особа не може грїшити так, як чинила перед тым, ніж ся народила з Бога. Єсть тото свїтло в її розумі, котре показує зло і злобність грїха. Єсть тот нахил в її серці, котрый діспонує ю до ненависти грїха. Єсть духовный прінціп, котрый противить ся грїшным акціям. І єсть покаянїе за грїх, коли ся допустить.»

Рей Комфорт артікулировав тоту дістінкцію з памятною ясностю: «Хрістіанин грїшить *проти* своєй волї, але ліцемїр, фалшивый навернений, чинить забезпеченїе для тїла. Коли сте коли-небудь встали і сказали: 'Понедїлок єсть, днесь буду грїшити,' тогды чините забезпеченїе для тїла і потребуєте іспытати ся, чи сте в вїрї.»

Чарлз Сперджон учив, же «жаден грїх не єсть більшый од Хрістового бажанїя прощити його», але однаково настояв, же прощена особа мусить потому стремліти до святости зо всей силы.

Дерек Прінц, в своій казні «Скрізь покаянїе до вїры», підкреслив, же покаянїе єсть фундамент, на котрім вїра будує ся. Без правдивого обертанїя од грїха не може быти правдивого обертанїя до Бога.

Отець Іосія Тренгем, одражаючи патрістічну традіцію Православной Церкви, учить, же покаянїе — *метаноя* — не єсть просте чутїе жалю, але трансформація *нуса*, найглубшой способности чоловічого сприйнятя. Правдиве покаянїе, в православном розумїню, не єсть епізодічне, але становить саму форму хрістіанського живота од крещенїя до смерти.

Єпіскоп Роберт Бэррон учив, же притча о Блудном Синові (Лк 15:11–32) ілюструє путованїе од грїха назад до Отця — і же тото путованїе вымагає не лем признанїе власної нужды, але актівне рїшенїе встати і повернути ся.

Отець Каєтан Кадді, О.П., домініканськый теолог, учить, же ласка совершує природу — не нищить ю, ані не лишає ю незмїненою. Ласка Божа поступово трансформує вїрного зсередины, давучи йому силу противити ся грїхам, котрі колись його тримали в неволї.

Джон Ф. Макартур был єдным з найвыразнїйшых проповідателів того, что ся називає «господарственне спасенїе» — ученїе, же правдива спасаюча вїра конечне приносить змїнеый живот. Макартур аргументує з Писанїя, же «Ісусова повідомленїя освободило людій од пут їх грїха, тогды коли конфронтовало і осудило ліцемїрство.»

Доктор Іоан Берґсма, католіцькый біблійськый вченый, учить, же Святе Письмо представляє єдину візію спасенїя, котра включає і оправданїе, і посвяченїе — і прощенїе грїхів, і трансформацію грїшніка.

Отець Стефан Де Юнґ, в своїм вершовом студію Римлян на подкастї *Цїлый Совїт Божій*, нотує, же в Рим 6 Павел робить ясным, же покрещеный хрістіанин был з'єднаный з Хрістом в Його смерти — і тому старый живот грїха был зроблений нїчым.

Вілям Лейн Крейґ говорив о прогресивном посвяченю яко о процесі, скрізь котрый вїрный, скрізь кооперацію з Святым Духом, ростє в святости з часом.

Доктор Чак Міслер часто підкреслював важность серйозного бранїя Святого Письма в його цїлости — включаючи пасажі, котрі кличуть вїрных до святости.

Доктор Крейґ Кінер, плідный новозавїтный вченый, писав розшырено о єтичных дімензіях Павлової теологіі, демонструючи, же Павел нїколи не роздїлює оправданїе од його єтичных імплікацій.

Апостол Петро, в своїм другом листї, дає дефінітівну скріптуральну візію прогресивного посвяченїя: «А при тому, даючи всю пильність, додайте до вашої вїры добродїтель; а до добродїтелі познанїє; а до познанїя воздержанїе; а до воздержанїя терпелівость; а до терпелівости побожность; а до побожности братолюбіє; а до братолюбія любов» (2 Петр 1:5–8). Тото єсть лїствиця посвяченїя — каждый ступінь будуючий на попередном, каждый крок умаляючий владу грїха і умножаючий присутність хрістоподобного характеру.

Посланїе до Євреїв варує: «Бо коли вільно грїшиме по тому, як сме приняли пізнанїе правды, не зостає більше жертвы за грїхы, але якесь страшне очікаванїе суду і ярости огня, котрый пожре противніків» (Євр 10:26–27). Тото не єсть

адресоване невїрным, але тым, котрі «приняли пізнанїе правды» — то єсть хрістіанам.

Апостол Яків пише: «Так і вїра, коли не має дїл, мертва єсть сама в собі» (Якова 2:17). Вїра, котра не приносить плоды покаянїя і праведности, не єсть вїра — то єсть самообман.

Хрістіанин, тогды, єсть покліканый до *живота покаянїя* — не лем до *хвилї* покаянїя. Каждый день єсть можливость умаляти грїх, рости в святости, стати ся барже подобным Хрісту. Тото єсть значенїе *но грѣха умаляюще пребѫдемъ*: «но будеме і далше умаляти грїх.» Не совершено, не негайно, не без упадків — але постійно, наполегливо, з надїєю, ласкою Божою і силою Святого Духа.

中文

若本格言之首句——「我們是罪人」——確立了誠實的診斷，則第二句——*но грѣха умаляюще пребѫдемъ*，「然而我們將持續減少罪」——便開出了治療的方案與前行的方向。僅僅承認自己是罪人並停留在那裡是不夠的。認罪是起點，而非終點。基督徒的生命是一種悔改的生命——而非永久居住在罪中的生命。

這便是必須精確劃定的重大牧養和神學區分：從罪中被拯救與活在罪中被拯救之間存在著差異。前者是福音；後者是贋品。基督來拯救罪人——是的——但祂來是要拯救他們脫離他們的罪，而非在他們的罪中拯救他們。正如天使對約瑟所說：「你要給他起名叫耶穌，因他要將自己的百姓從罪惡裡救出來」（馬太福音1:21）——不是「在罪惡裡」，而是從罪惡裡救出來。

舊約已經教導了這種罪漸減的軌跡。在摩西律法中，整個獻祭體系的設計並非使以色列人可以安心犯罪，而是提供贖罪的途徑，使罪得以處理，使百姓恢復聖約的忠誠。主藉以西結說：「你們當將所犯的一切罪過盡行拋棄，自做一個新心和新靈。以色列家啊，你們何必死亡呢？」（以西結書18:31）。上帝並非邀請祂的百姓留在罪過中；祂命令他們把罪過拋棄。藉先

知以賽亞，祂懇求道：「你們要洗濯、自潔，從我眼前除掉你們的惡行，要止住作惡，學習行善」（以賽亞書1:16–17）。這是漸進的語言——止住惡，學習善——從罪向公義的運動。

我們的主耶穌基督傳講悔改為進入天國的門戶：「天國近了，你們應當悔改！」（馬太福音4:17）。但這種悔改不僅是一場情感事件；乃是對一種全新生活方式的呼召。對那被捉的行淫婦人，在拒絕定她的罪之後，耶穌說：「去吧，從此不要再犯罪了」（約翰福音8:11）。祂並未說：「去吧，少犯一點罪。」祂將標準設定在完全，同時深知在門徒的生命中，順服的軌跡才是關鍵。

使徒保羅在羅馬書6:1–2中直接而毀滅性地處理了這個問題：「這樣，怎麼說呢？我們可以仍在罪中，叫恩典顯多嗎？斷乎不可！我們在罪上死了的人豈可仍在罪中活著呢？」希臘語短語 *μὴ γένοιτο*——「斷乎不可」——是保羅表達絕對否定的最強烈方式。恩典給予犯罪許可的想法令他充滿神聖的恐懼。他接著寫道：「豈不知我們這受洗歸入基督耶穌的人是受洗歸入他的死嗎？所以，我們藉著洗禮歸入死，和他一同埋葬，原是叫我們一舉一動有新生的樣式，像基督藉著父的榮耀從死裡復活一樣」（羅馬書6:3–4）。

保羅進一步說：「所以，不要容罪在你們必死的身上作王，使你們順從身子的私慾」（羅馬書6:12）。在羅馬書8:13中，保羅寫道：「你們若順從肉體活著，必要死；若靠著聖靈治死身體的惡行，必要活著。」「治死」一詞——*θανατοῦτε*——字面意思就是處以死刑。這是暴力性的語言。基督徒被呼召的不是與罪和平共處，而是處決它。這不是一次性的事件，而是持續的行動：希臘語的現在時態表明持續進行。

使徒約翰以同等的直率寫道：「凡從神生的，就不犯罪，因神的道存在他心裡；他也不能犯罪，因為他是由神生的」（約翰壹書3:9）。這並不意味著基督徒從不犯罪——約翰自己說過「我們若說自己無罪，便是自欺」（約翰壹書1:8）。表面上的矛盾通過理解約翰是在說罪的習慣性實踐而得到解決。從上帝而生的人不會把罪作為他的生活方式；他不會在罪的領域中安然定居。正如馬太·亨利在其《簡明注釋》中所寫：「重生的人不能像重生以前那樣犯罪，也不能像未重生的人那樣犯罪。他的心中有那光，向他顯明罪的邪惡和惡毒。他的心中有那傾向，使他厭惡和恨惡罪。有那屬靈的原則抵擋罪行。而且若犯了罪，就有悔改。」

雷·康福特以令人難忘的清晰度闡明了這一區別：「基督徒是違背自己意志犯罪的，但假冒偽善者、假信者，則為肉體做打算。如果你曾經起床說：『今天是星期一，今天我要犯罪，』那麼你就是在為肉體做打算，你需要省察自己是否在信仰裡。」

司布真教導說：「沒有任何罪大過基督赦免它的意願」，但同樣堅持被赦免的人必須隨後全力追求聖潔。

葉光明在其講章「通過悔改到信心」中強調，悔改是信心建立其上的根基。沒有真正地從罪中轉離，就不可能有真正地轉向上帝。葉光明教導說：「今天關於悔改之需要的講論太少了。」

約西亞·特倫漢神父，反映東正教教父傳統，教導說悔改——*μετάνοια*——不僅是感到抱歉，而是心靈最深層感知能力的轉化。真正的悔改，在東正教的理解中，不是間歇性的，而是構成了基督徒生命從受洗到死亡的全部形態。

羅伯特·巴倫主教教導說，浪子的比喻（路加福音15:11–32）說明了從罪回到天父的旅程——而這旅程不僅需要認識到自己的困境，還需要積極的決定：起來回去。

卡耶坦·卡迪神父（Fr. Cajetan Cuddy, O.P.），道明會神學家，教導說恩典成全本性——它不摧毀本性，也不使本性保持不變。上帝的恩典逐步從內而外地轉化信徒，使他有能力抵抗曾經轄制他的罪。

約翰·麥克阿瑟（John F. MacArthur）是所謂「主權救恩」最有力的倡導者之一——即真正的得救信心必然產生改變的生命。麥克阿瑟從聖經論證說：「耶穌的信息將人從罪的捆綁中釋放出來，同時對抗並譴責偽善。」

蓋拉提（Robby Gallaty）在他對門徒訓練的強調中教導說，靈性成長對信徒而言不是可選的，而是必要的。

約翰·伯格斯馬博士（Dr. John Bergsma），天主教聖經學者，教導說聖經呈現了一種統一的救恩異象，包括稱義和成聖——既有罪的赦免，也有罪人的轉化。

斯蒂芬·德揚神父（Fr. Stephen De Young），在其「上帝的全部旨意」播客中逐節研讀羅馬書時指出，在羅馬書第六章中，保羅清楚表明受洗的基督徒已經與基督聯合在祂的死中——因此舊的罪的生活已被宣告無效。

威廉·萊恩·克雷格（William Lane Craig）論及漸進成聖，視之為信徒藉著與聖靈合作而隨時間增長聖潔的過程。

查克·密斯勒博士（Dr. Chuck Missler）常常強調完整而嚴肅地看待聖經的重要性——包括那些呼召信徒過聖潔生活的經文。

克雷格·基納博士（Dr. Craig Keener）廣泛論述了保羅神學的倫理層面，證明保羅從不將稱義與其倫理含義分離。

使徒彼得在其第二封書信中提供了漸進成聖的經典聖經異象：「正因這緣故，你們要分外地殷勤：有了信心，又要加上德行；有了德行，又要加上知識；有了知識，又要加上節制；有了節制，又要加上忍耐；有了忍耐，又要加上虔敬；有了虔敬，又要加上愛弟兄的心；有了愛弟兄的心，又要加上愛眾人的心」（彼得後書1:5–8）。這便是成聖的階梯——每一階建立在前一階之上，每一步都削弱罪的控制，增加基督樣式的品格。

希伯來書警告說：「因為我們得知真道以後，若故意犯罪，贖罪的祭就再沒有了，惟有戰懼等候審判和那燒滅眾敵人的烈火」（希伯來書10:26–27）。這不是對非信徒說的，而是對那些「得知真道」的人——即對基督徒說的。

使徒雅各寫道：「這樣，信心若沒有行為就是死的」（雅各書2:17）。不產生悔改和公義果實的信心根本不是信心——那是自欺。

因此，基督徒被呼召過的是悔改的生命——不僅是悔改的片刻。每一天都是減少罪、增長聖潔、更像基督的機會。這就是 *но грѣха умаляюще пребѫдемъ* 的含義：「然而我們將持續減少罪。」不是完美地、不是即刻地、不是毫無失敗地——而是持續地、堅定地、滿懷盼望地，靠著上帝的恩典和聖靈的大能。

弗拉德·薩夫丘克（Vlad Savchuk）以充滿激情的講道宣告：「基督徒不實踐罪。」他區分了掙扎中的信徒偶然跌倒與從未真正被轉化之人蓄意的、習慣性的沉溺。

查德·里珀格神父（Fr. Chad Ripperger）警告說，靈性生活不僅要求避免大罪，更要積極培養美德。罪通過習慣運作——唯一的解藥是在恩典之下發展美德的習慣。

彼得森（Jordan Peterson），借用聖經敘事，論及人類「背起十字架」的命令性——直接呼應基督在馬太福音16:24中的命令。對彼得森而言，這意味著接受自身不完美的重擔，然後每日、英勇地、犧牲性地努力變得更好。

拉撒路·厄爾安東尼神父（Fr. Lazarus El Antony），居住在洞穴中的隱修士，以最極端的形式體現了本格言的第二句。他的整個生命都圍繞著罪的減少而建構——通過禁食、祈禱、守夜，以及不停地呼求耶穌聖名。

萊頓·弗勞爾斯博士（Dr. Leighton Flowers）強調，上帝的恩典是可以抵擋的——即人的意志在成聖過程中發揮著真實的角色。基督徒必須每天選擇與所賜的恩典合作。

內特·薩拉（Nate Sala）論證說，基督教信仰的理智一致性部分取決於其道德一致性——即一個不產生改變生命的信仰對觀望的世界是不可信的。

查理·柯克（Charlie Kirk）論證了基督教美德在公共領域中的重要性，堅持基督教信仰對全部生活提出要求——不僅是靈魂的內在生命，還有公民的外在行為。

黃建輝常務執事教授博士（Rev. Deacon Professor Dr. Sherman Kuek OFS），馬來西亞天主教神學家，教導說：天主教信徒中「悔改的真誠性」——若是真實的——會產生可見的、持久的改變。

奧列格·科瓦連科神父（Fr. Oleg Kovalenko）與謝爾蓋·法列伊司祭（Priest Sergiy Faley），代表斯拉夫東正教傳統，教導說教會的禮儀生活——以其禁食、告解和領聖餐的循環——正是為了促進信徒生命中罪的漸進減少而設計的。

克里斯·阿拉爾神父（Fr. Chris Alar），以其「神聖慈悲」教導聞名的聖母會司鐸，強調上帝的慈悲是無限的，永遠向懺悔的罪人敞開——但慈悲不是犯罪的許可證。

唐納德·卡洛維神父（Fr. Donald Calloway），其本人從嚴重的罪和成癮生活到成為神父的戲劇性皈依，見證了恩典的大能，教導說悔改不僅是從罪中轉離，更是以全心轉向基督。

丹尼爾·瑟奧神父（Fr. Daniel Seo）從韓國天主教靈修的角度貢獻了對基督徒生命的理解，其中悔改和在聖潔中彼此鼓勵的團體層面扮演著核心角色。

謝爾蓋·涅日博爾特神父（Father Sergiy Nezhbort），代表東斯拉夫東正教傳統，教導說基督徒必須「脫去舊人」（以弗所書4:22），「穿上新人」（以弗所書4:24）——而這種脫去和穿上不是一次性的事件，而是靈性生活的日常節奏。

文森特·蘭伯特神父（Fr. Vincent Lampert），印第安納波利斯總教區的驅魔師，教導說與罪的屬靈爭戰是真實的，魔鬼企圖使信徒被罪的習慣所奴役。

卡洛斯·馬丁斯神父（Fr. Carlos Martins），天主教護教家，教導說聖人的生命展示了當恩典被完全配合時所可能實現的一切——從「我是一個罪人」的告白開始，持續以每日減少罪的努力前行。

斯蒂芬·羅塞蒂閣下（Msgr. Stephen Rossetti）貢獻了對屬靈爭戰和司鐸生命的理解，教導說福音的僕人自身必須投入對罪的爭戰，才能帶領他人參與那場爭戰。

大衛·迪加·赫南德斯（David Diga Hernandez）宣講聖靈打碎罪之鎖鏈、在信徒生命中產生真正而持久轉變的大能。

利奧·帕塔林胡格神父（李奧神父秀 / Fr. Leo Patalinghug, The Father Leo Show）以溫暖和實用性教導說，聖潔不是抽象的理想，而是在日常生活的普通境況中活出來的每日現實。

PART III — CONCLUSION: THE LIFE OF REPENTANCE VERSUS THE LIFE OF SIN

English

The whole of Christian theology, from Genesis to Revelation, from the earliest Church Fathers to the living voices of today's pastors, priests, scholars, and evangelists, bears witness to this dual truth: we are sinners, and yet we must not remain in our sin.

The Christian is not "saved *living* in sin." He is "saved *from* sin." These two phrases may sound similar, but they describe two utterly different realities. The first imagines salvation as a kind of spiritual insurance policy that covers ongoing, deliberate sin — a "get out of hell free" card that requires no change of heart or conduct. The second understands salvation as a rescue operation — God reaching into the mire to pull us out, clean us off, and set our feet upon the solid rock of a new life.

The difference between a "life of repentance" and a "life of sin" is not the absence of sin in the former. Christians sin. The difference is the *direction* of movement. The Christian who lives a life of repentance is always turning back to God, always confessing, always striving to do better, always grieved when he falls. The person who lives a life of sin may invoke Christ's name, may attend church, may even perform religious duties — but his heart is settled in its rebellion. He has made peace with his sin, and that peace is a false peace, for "there is no peace, saith the LORD, unto the wicked" (Isaiah 48:22).

As Paul commands: "Put on the Lord Jesus Christ, and make not provision for the flesh, to fulfil the lusts thereof" (Romans 13:14). As Peter exhorts: "As he which hath called you is holy, so be ye holy in all manner of conversation; because it is written, Be ye holy; for I am holy" (1 Peter 1:15–16).

The trajectory is clear. The standard is set. The grace is sufficient. The Spirit is given. And the call goes out to every Christian, in every age, in every nation: *Грѣшьници*

есмы, но грѣха умаляюще пребѫдемъ — "We are sinners, yet we shall continue to diminish sin."

Let us, then, not abuse the grace of God. Let us not turn the freedom of the gospel into a license for the flesh. Let us confess our sins honestly, repent of them earnestly, fight against them daily, and press forward — as Paul says — "toward the mark for the prize of the high calling of God in Christ Jesus" (Philippians 3:14).

For we are called not to a *life of sin* but to a *life of repentance* — and in that repentance, day by day, sin is diminished, grace abounds, and the image of Christ is formed within us, "from glory to glory, even as by the Spirit of the Lord" (2 Corinthians 3:18).

Soli Deo Gloria.

Русинськый (Ruthenian)

Цілая хрістіанська теологія, од Бытія до Обявленія, од найстаршых Отців Церкви до живых голосів днешніх пастирів, священиків, ученых і євангелістів, свідчить о тій двоякій правді: мы грішнікы сме, і все ж не маєме зостати в нашім грісі.

Хрістіанин не єсть «спасеный *жиючи* в грісі.» Він єсть «спасеный *од* гріха.» Тоті два выраженія можуть звучати подобно, але описують два цілком різні реалности. Перше собі представляє спасеніє яко якусь духовну поліцію поістеній, котра покрывае тривале, вольне грішеніє. Друге розуміє спасеніє яко рятувалну операцію — Бог простягає руку до болота, жебы нас вытягнути, очістити і поставити наші ноги на твердый камінь нового живота.

Різниця межи «животом покаянія» і «животом гріха» не єсть в одсутности гріха в першім. Хрістіане грішать. Різниця єсть в *направленю* руху. Хрістіанин, котрый жиє живот покаянія, все ся обертає назад до Бога, все сповідає, все ся стремить

чинити ліпше, все ся смутить, коли впаде. Особа, котра жиє живот гріха, може прикликати имя Хрістово, може ходити до церкви, може навіть выполняти религійні повинности — але її серце єсть укріплене в своїй ребеліі. Она заключила мир зо своїм гріхом, і тот мир єсть фалшивый, бо «нема покою, говорить Господь, для нечестивых» (Іс 48:22).

Яко Павел приказує: «Облечте ся в Господа Ісуса Хріста і не дбайте о тілі, жебы выповняти його пожадливости» (Рим 13:14). Яко Петро напомінає: «По святому, котрый вас покликав, будьте і вы святі в цілім вашім житі; бо написано: Будьте святі, бо Я святый єсм» (1 Петр 1:15–16).

Траєкторія єсть ясна. Стандарт єсть поставленый. Ласка єсть достаточна. Дух єсть даный. І клич выходить до каждого хрістіанина, в каждім вікові, в каждом народі: *Грѣшьници есмы, но грѣха умаляюще пребѫдемъ* — «Мы грішнікы сме, але будеме і далше умаляти гріх.»

Не злоужывайме тогды ласку Божу. Не обертайме свободу євангелія на дозвіл для тіла. Сповідайме наші гріхы честне, кайме ся з них щире, борме ся з ними каждого дня і просуваймеся — яко Павел говорить — «до мети за наградою вышнього покликанія Божого в Хрісті Ісусі» (Філ 3:14).

Бо мы покликані не до *живота гріха*, але до *живота покаянія* — і в том покаянію, день по дни, гріх ся умаляє, ласка множить ся, і образ Хрістов формує ся в нас, «від слави до слави, яко від Духа Господнього» (2 Кор 3:18).

Єдиному Богу слава.

中文

整部基督教神學，從創世記到啟示錄，從最早的教父到當今牧者、神父、學者和佈道家的活生生的聲音，都在見證這雙重真理：我們是罪人，然而我們不可留在罪中。

基督徒不是「活在罪中被拯救」。他是「從罪中被拯救」。這兩個短語聽起來也許相似，但它們所描述的是兩種截然不同的現實。前者將救恩想像為一種屬靈保險單，涵蓋持續的、故意的犯罪——一張不需要心靈或行為改變的「免下地獄卡」。後者將救恩理解為一場拯救行動——上帝伸手到泥沼中將我們拉出來，洗淨我們，將我們的腳立在新生命的磐石上。

「悔改的生命」與「犯罪的生命」之間的區別，不在於前者沒有罪。基督徒會犯罪。區別在於運動的方向。活出悔改生命的基督徒總是轉回上帝，總是認罪，總是努力做得更好，跌倒時總是憂傷。活在罪中的人可能呼求基督的名，可能去教會，甚至可能履行宗教義務——但他的心已在叛逆中安頓下來。他已與自己的罪講和，而那平安是虛假的平安，因為「耶和華說：惡人必不得平安」（以賽亞書48:22）。

正如保羅所命令的：「總要披戴主耶穌基督，不要為肉體安排，去放縱私慾」（羅馬書13:14）。正如彼得所勸勉的：「那召你們的既是聖潔，你們在一切所行的事上也要聖潔。因為經上記著說：『你們要聖潔，因為我是聖潔的』」（彼得前書1:15–16）。

軌跡是清楚的。標準已經設定。恩典是充足的。聖靈已經賜下。呼召向每一個基督徒、在每一個時代、在每一個國族中發出：*Грѣшьници есмы, но грѣха умаляюще пребѫдемъ*——「我們是罪人，然而我們將持續減少罪。」

那麼，讓我們不要濫用上帝的恩典。不要將福音的自由變成放縱肉體的許可。讓我們誠實地認罪，懇切地悔改，每日與罪爭戰，並且向前邁進——如保羅所說——「向著標竿直跑，要得神在基督耶穌裡從上面召我來得的獎賞」（腓立比書3:14）。

因為我們被呼召的不是犯罪的生命，而是悔改的生命——在那悔改之中，日復一日，罪被減少，恩典越發豐盛，基督的形象在我們裡面成形，「從榮耀到榮耀，如同從主的靈變成的」（哥林多後書3:18）。

惟獨歸榮耀予上帝。

— Finis —